

หมู่บ้านป่าไม้ขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้านป่าไม้

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (อ.อ.ป) ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีให้ดำเนินการปลูกสร้างสวนป่า เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน พ.ศ. 2510 และได้เริ่มดำเนินการปลูกสร้างสวนป่าเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2511 ที่ฝ่ายท่าไม้ภาคเหนือ ต่อมาในปี พ.ศ. 2517 ได้ขยายการปลูกสร้างสวนป่าในฝ่ายท่าไม้ภาคตะวันออกและตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันตกและใต้

ระบบหมู่บ้านป่าไม้ขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ได้จัดตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกพร้อมกับการดำเนินงานปลูกสร้างสวนป่าขององค์การ ฯ ในปี พ.ศ. 2511 โดยศาสตราจารย์ ดร.อานวย คอวนิช อดีตผู้อำนวยการองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (ซึ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองท่าไม้ภาคเหนือ ในขณะนั้น) ทั้งนี้เนื่องจากพิจารณาเห็นว่า โครงการปลูกสร้างสวนป่าของรัฐไม่มีทางที่จะประสบผลสำเร็จและได้ผลตามเป้าหมายได้เลย ถ้าทราบโคที่รัฐยังแก้ปัญหาและควบคุมการบุกรุกทำลายป่าของราษฎรให้ประสบผลสำเร็จไม่ได้ และโดยที่พนักงานองค์การ ฯ นั้นเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจไม่ใช่ราชการ จึงไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจับกุมหรือขังไล่ราษฎรที่ถางป่าทำไร่และยึดครองพื้นที่ป่าสงวน ฉะนั้นถ้าพนักงานองค์การ ฯ เข้าไปดำเนินการปลูกสร้างสวนป่าในบริเวณพื้นที่ที่ราษฎรยึดครองอยู่ก่อนแล้ว คงจะได้รับการต่อต้านและขัดขวางจากชาวไร่ซึ่งยึดครองพื้นที่ป่าโดยผิดกฎหมายอยู่ก่อนอย่างไม่ต้องสงสัย และโครงการปลูกสร้างสวนป่าขององค์การ ฯ ก็คงหยุดชะงักลงและดำเนินการต่อไปได้ไม่ได้

ด้วยเหตุนี้ขององค์การ ฯ จึงได้พยายามหาวิธีการที่จะให้ราษฎรเหล่านั้นมีที่ทำกิน โดยรับสมัครเข้ามาเป็นชาวไร่ในสวนป่าขององค์การ ฯ ใช้วิธีดำเนินการและกำหนดหลักเกณฑ์ในการเข้าทำไร่ในสวนป่าเสียใหม่ จัดระบบภายในหมู่บ้านรวมทั้งการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นสำหรับสมาชิกให้และองค์การ ฯ ได้เรียกระบบดังกล่าวนี้ว่า "ระบบหมู่บ้านป่าไม้" หรือ Modified Taungya System หรือ Socio-Agri-Sylvic System

วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งหมู่บ้านป่าไม้

1. เพื่อรวบรวมชาวไร่ผู้มีอาชีพดางป่า ทำไร่เลื่อนลอยเข้ามาไว้ในที่แห่งเดียวกัน เพื่อประโยชน์ในการควบคุมมิให้ไปดากดางทำลายป่าอีกต่อไป
2. เพื่อเป็นแหล่งแรงงานในการจ้างปลูกสร้างสวนป่า ซึ่งโดยปกติสวนป่าแต่ละหน่วย (1,000 ไร่) ต้องการใช้แรงงานประมาณ 200 คน หากมิได้จัดระบบหมู่บ้านป่าไม้แล้ว ก็ต้องเสียเวลาในการระดมแรงงานในการปลูกสร้างสวนป่าแต่ละครั้ง
3. เพื่อเป็นการพัฒนาสังคมชนบท เพราะช่วยให้ชาวชนบทมีอาชีพ มีรายได้ซึ่งเพียงพอต่อการเลี้ยงชีพ ตลอดจนให้การศึกษา เพื่อปลูกฝังจริยธรรมอันดีงาม และการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม

วิธีการดำเนินการจัดตั้งหมู่บ้านป่าไม้

ก. การจัดหาสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้

ในการจัดหาสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ในระยะเริ่มต้นนั้น จะใช้วิธีประชาสัมพันธ์ให้ราษฎรทั่วไปทราบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาวไร่ที่มีอาชีพในการดางป่าทำไร่เลื่อนลอย ซึ่งกระจายอยู่ทั่วไปในป่า ให้สมัครเป็นสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ แนวทางประชาสัมพันธ์ขององค์การ ฯ ในเรื่องนี้คือ

- 1) ส่งเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าสวนหรือผู้ช่วย ออกไปติดต่อกับผู้ที่ราษฎรรักใคร่ นับถือ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอ เจ้าอาวาส หรือพระสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ พยายามทำความเข้าใจให้บุคคลเหล่านั้นได้ทราบว่า ระบบหมู่บ้านป่าไม้จะช่วยให้ราษฎรมีความเป็นอยู่ดีขึ้นอย่างไร และช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างไร
- 2) ส่งเจ้าหน้าที่ออกไปติดต่อกับชาวไร่ที่ดางป่าทำไร่เลื่อนลอยโดยตรง หรือใช้ญาติมิตรของชาวไร่ ซึ่งเป็นสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้อยู่แล้วให้ช่วยออกไปติดต่อให้ เมื่อชาวไร่และครอบครัวตกลงใจที่จะสมัครเข้าเป็นสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ ก็ส่งยานพาหนะไปช่วยขนสัมภาระให้
- 3) ประชาสัมพันธ์ทางสื่อสารมวลชน เช่น ทำเอกสาร ใบปลิว เขียนบทความในหนังสือพิมพ์ เชิญนักข่าวไปดูงานหมู่บ้านป่าไม้ สื่อสารทางวิทยุ และออกรายการโทรทัศน์

- 4) จัดทำภาพยนตร์เรื่อง "หมู่บ้านป่าไม้" ออกฉายให้ประชาชนในงานสำคัญ ๆ ของท้องถิ่น
- 5) จัดให้คนภายนอกที่เป็นชาวไร่และชาวไร่ที่เป็นสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้แล้ว ได้มีโอกาสไปปฏิบัติงานในหมู่บ้านป่าไม้ที่ดำเนินการแล้วได้ผล

ข. การสร้างบ้านเรือนของสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้

เนื่องจากการปลูกสร้างสวนป่าขององค์การ ฯ ได้วางแผนการดำเนินงานไว้ในรูปแบบ หมู่บ้านป่าไม้ (Taungya planting) ดังนั้นเจ้าหน้าที่สวนป่าจะต้องกำหนดพื้นที่ที่จะใช้เป็นบริเวณจัดตั้งหมู่บ้านป่าไม้ไว้ในโครงการตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อใช้เป็นบริเวณสร้างบ้านสำหรับสมาชิกครอบครัวละ 1/2 - 1 ไร่ ตามโครงการสวนป่าขององค์การ ฯ จะรับสมาชิกแห่งละ 100 ครอบครัว ดังนั้นจึงต้องมีพื้นที่สำหรับสร้างบ้านเรือนให้สมาชิก 50-100 ไร่โดยมีการวางผังหมู่บ้านป่าไม้ แบ่งเป็นบล็อก ให้ถูกต้องตามสุขลักษณะ มีถนน ทางระบายน้ำ จัดวางท่อน้ำประปาไปยังหมู่บ้านป่าไม้ ติดตั้งเสาไฟฟ้าตามแนวถนนเป็นระยะ ๆ ไป ยิงหมู่บ้านป่าไม้เพื่อจ่ายกระแสไฟฟ้าให้แก่สมาชิกตามหลักเกณฑ์

ภายหลังจากการกำหนดผังและเตรียมพื้นที่ไว้เรียบร้อยแล้วเมื่อมีราษฎรมาสมัครเป็นสมาชิกก็จัดให้เข้าอยู่ในบริเวณได้ตามความเหมาะสม สำหรับบ้านของสมาชิกนั้นให้สมาชิกปลูกเองทางการเป็นแต่เพียงช่วยเหลือในการขนส่งวัสดุ และอุปกรณ์ต่างให้เท่าที่จำเป็น ซึ่งการที่ให้สมาชิกเป็นผู้สร้างบ้านเองตามแบบที่เขาชอบจะทำให้สมาชิกมีความรู้สึกว่าเป็นบ้านของตนเอง และมีผลในการดูแลรักษาบ้านเรือนให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยสวยงาม และมีการซ่อมแซมและต่อเติมบ้านเรือนให้อยู่ในสภาพที่น่าอยู่อาศัยในโอกาสต่อไปด้วย

นอกจากการจัดเตรียมพื้นที่สำหรับที่อยู่อาศัยของสมาชิกในหมู่บ้านป่าไม้แล้ว ควรเตรียมพื้นที่บริเวณใกล้เคียงไว้สำหรับสร้างโรงเรียน วัด ร้านค้า และอื่น ๆ เพื่อสนองความต้องการของสมาชิก เมื่อมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

รูปแบบการจัดหมู่บ้านบ้านป่าไม้

หมู่บ้านป่าไม้ขององค์การ ฯ นั้นอาจแยกประเภทได้ตามการทำการเกษตรในสวนป่าของสมาชิกได้ 2 แบบ คือ

1. แบบบ้านอาศัยอยู่นอกพื้นที่ (Home and Land type)

การจัดหมู่บ้านป่าไม้แบบนี้ ได้แก่การจัดบริเวณพื้นที่สร้างที่อยู่อาศัยให้สมาชิกแยกจากบริเวณที่ดินสำหรับการเกษตร โดยจัดสรรที่ดินสำหรับสร้างบ้านเรือนให้สมาชิกอยู่ร่วมกันเป็นสัดส่วน ทำให้สะดวกในการให้บริการขั้นพื้นฐานต่าง ๆ เช่น ไฟฟ้า น้ำประปา และสะดวกในด้านการปกครองและรักษาความปลอดภัยในหมู่บ้านแต่ระบบนี้มีข้อเสียที่ว่าสมาชิกจะต้องเดินทางไปยังพื้นที่ทำไร่ไกลมากขึ้นทุกปี ทำให้สมาชิกมีเวลาการทำงานในไร่ น้อย และเอาใจใส่ดูแลพืชไร่และต้นไม้ในสวนป่าไม้ทั่วถึง การจัดหมู่บ้านป่าไม้แบบนี้เหมาะสำหรับนำไปใช้กับสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ที่มีอาชีพในการทำพืชไร่ชนิดที่อายุสั้นเพียงปีเดียว เมื่อสมาชิกทำการเก็บเกี่ยวผลผลิตของพืชไร่แล้ว ก็หมดภาระที่จะต้องดูแลพืชไร่ในอีกต่อไป

2. แบบบ้านอยู่ในพื้นที่ (Home in Land type)

การจัดหมู่บ้านป่าไม้ลักษณะนี้ ได้แก่ การจัดบริเวณที่อยู่อาศัยของสมาชิกอยู่รวมกันที่คันทากิน ซึ่งจะมีผลคือช่วยให้สมาชิกไม่ต้องเสียเวลาการเดินทางไปทำงานในพื้นที่ทำไร่ที่อยู่ไกลชิดกับพื้นที่ทำการเกษตร และมีเวลาเอาใจใส่ดูแลพืชเกษตรที่ปลูกมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม การจัดหมู่บ้านป่าไม้แบบนี้ไม่สะดวกในการให้บริการขั้นพื้นฐานต่าง ๆ แก่สมาชิก และทำให้เสียค่าใช้จ่ายในการให้บริการ เช่น การสร้างถนน ท่อน้ำ และระบบไฟฟ้า ซึ่งทำให้ไม่สะดวกในการปกครองและรักษาความปลอดภัยด้วย

การจัดหมู่บ้านป่าไม้แบบนี้ เหมาะสำหรับนำไปใช้กับสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ ที่มีอาชีพทำการเกษตรแบบพืชสวน เช่น การปลูกมะม่วง ขนุน ยางพารา กาแฟ หรือมะม่วงหิมพานต์ ฯลฯ เพราะการปลูกพืชสวนทุกชนิดมีความจำเป็นที่จะต้องดูแลรักษาอย่างใกล้ชิด ตลอดเวลาตั้งแต่ระยะแรกจนถึงการเวลาที่เก็บผลผลิตได้

สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้

ก. หน้าที่ของสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้

ในการปลูกสร้างสวนป่าโดยใช้ระบบหมู่บ้านป่าไม้นั้น ในแต่ละปีเมื่อได้กำหนดบริเวณที่ทำกรปลูกแล้ว ทางสวนก็จะแบ่งพื้นที่ให้สมาชิกตามหลักเกณฑ์ที่องค์การ ฯ กำหนดเพื่อให้สมาชิกเข้าไปดำเนินการเตรียมพื้นที่โดยเริ่มตั้งแต่ การถางป่า เผาเก็บริบ ปลูกถางวัชพืช ตลอดจนดูแลต้นไม้ที่ปลูกไว้ให้มีเปอร์เซ็นต์รอดตายตามที่กำหนดไว้ สำหรับการล้มไม้ขนาดใหญ่ในพื้นที่ทางสวนจะเป็นผู้ดำเนินการให้ เมื่อสมาชิกเตรียมพื้นที่และปลูกต้นไม้ให้แก่สวนเสร็จแล้ว ทางสวนก็จะอนุญาตให้สมาชิกปลูกพืชไร่ หรือพืชสวนตามต้องการ ลงในระหว่างแถวของต้นไม้ในสวนป่าได้ รายได้ทั้งหมดจากการเก็บเกี่ยวผลผลิตพืชไร่ หรือ พืชสวนเป็นของสมาชิกทั้งหมด ทางสวนจะบริการขนส่งผลผลิตไปจำหน่ายให้

ข. สิทธิของสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้

ผู้ที่สมัครเข้าเป็นสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ขององค์การ ฯ จะได้รับสิทธิต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ได้รับที่ดินสำหรับสร้างที่พักอาศัย ครอบครัพละ 1 ไร่ และได้รับที่ดินเพื่อเป็นที่ทำกินถาวรอีกครอบครัพละ 5 ไร่

2. ได้รับแบ่งเนื้อที่ของสวนป่าแต่ละปีให้ครอบครัพละประมาณ 10 ไร่ เพื่อปลูกพืชไร่ หรือพืชสวนและหรือเลี้ยงสัตว์ ตามความสามารถของชาวไร่ โดยชาวไร่มีหน้าที่ปลูกและดูแลรักษาต้นไม้ขององค์การ ฯ ให้งอกงาม

3. สมาชิกผู้ปลูกและดูแลรักษาต้นไม้ให้องค์การ ฯ จะได้รับเงินค่าตอบแทน ดังนี้

3.1 ทำการแผ้วถางป่า โคนล้มต้นไม้ขนาดเล็กจนเสร็จเรียบร้อย จะจ่ายให้ไร่ละ 60 บาท (หกสิบบาทถ้วน)

3.2 ทำการเผา เก็บริบ คัดตอ เสาริบ ในพื้นที่ข้อ 3.1 จนเสร็จเรียบร้อย จะจ่ายให้ไร่ละ 50 บาท (ห้าสิบบาทถ้วน)

3.3 ทำการปลูกต้นไม้ ซึ่งทางสวนจะกำหนดชนิดพันธุ์ไม้ และจ่าย ต้นกล้าให้ ในอัตราไร่ละ 25 บาท (ยี่สิบห้าบาทถ้วน)

3.4 เมื่อชาวไร่ปลูกต้นไม้ที่กำหนดไว้ในเนื้อที่นั้น ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทางสวนอนุญาตให้ปลูกพืชในระหว่างต้นไม้ที่กำหนดให้ได้ จะต้องดูแลรักษาต้นไม้ที่ปลูกให้ รอดตาย หากต้นไม้ที่ปลูกตาย จะต้องปลูกซ่อมให้ และต้องฉางหญ้าและกำจัดวัชพืชเสร็จ หนึ่งครั้ง ทางสวนจะจ่ายให้ในอัตราไร่ละ 25 บาท (ยี่สิบห้าบาทถ้วน)

3.5 ภายหลังเก็บเกี่ยวพืชผลแล้ว ชาวไร่ฉางหญ้าและกำจัดวัชพืชให้ ต้นไม้ที่กำหนดให้ปลูกอีกครั้งหนึ่ง หากทางสวนสำรวจความเจริญเติบโตและเปอร์เซ็นต์รอดตาย ของต้นไม้ และพบว่าต้นไม้รอดตายตามเปอร์เซ็นต์ที่ทางสวนกำหนดจะจ่ายเงินรางวัลให้ดังนี้

3.5.1 เมื่อต้นไม้ปลูกรอดตายตั้งแต่ 95% ขึ้นไป ทางสวนจะ จ่ายเงินให้ในอัตราไร่ละ 40 บาท (สี่สิบบาทถ้วน)

3.5.2 เมื่อต้นไม้ปลูกรอดตายตั้งแต่ 85-95% ทางสวนจะจ่าย เงินให้ในอัตราไร่ละ 30 บาท (สามสิบบาทถ้วน)

3.5.3 เมื่อต้นไม้ปลูกรอดตายตั้งแต่ 75-84% ทางสวนจะจ่าย เงินให้ในอัตราไร่ละ 20 บาท (ยี่สิบบาทถ้วน)

3.5.4 เมื่อต้นไม้ปลูกรอดตายต่ำกว่า 75% ทางสวนจะไม่จ่าย เงินให้

4. ชาวไร่ที่เป็นสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ครอบครัววิไลดงป่า ปลูกพืชปลูกต้นไม้ ในสวนป่ากับองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ติดต่อกันไปจนครบ 3 ปีแรก และปลูกต้นไม้ได้เนื้อที่ รวมกันตั้งแต่ 30 ไร่ขึ้นไปแล้ว ทางองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้จะจ่ายเงินรางวัลให้อีก ครอบครัวละ 1,500 บาท เป็นรางวัลพิเศษ และเมื่อพ้น 3 ปีแล้ว ชาวไร่ครอบครัววิไลดงป่า ปลูกต้นไม้ให้กับองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ในสวนป่าใหม่ต่อไป ถ้าหากชาวไร่ยังทำไร่ต่อไปปีละ ไม่น้อยกว่า 10 ไร่ องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้จะจ่ายรางวัลให้อีกครอบครัวละ 1,200 บาท เป็นพิเศษ

5. น้ำและไฟฟ้า สมาชิกจะได้รับการบริการเกี่ยวกับน้ำและไฟฟ้าจาก องค์การ ฯ เพื่อนำไปใช้สอยในครอบครัว ซึ่งอาจกระทำโดยการต่อท่อประปาไปตามหมู่บ้าน ของสมาชิก หรือติดตั้งก๊อกน้ำสาธารณะไว้ตามจุดศูนย์กลางของหมู่บ้าน และหรือสร้างเขื่อน

กักเก็บน้ำ ทำอ่างเก็บน้ำ ขุดบ่อน้ำ เจาะน้ำบาดาล เป็นต้น

สำหรับการให้บริการไฟฟ้านั้น องค์การจะจ่ายหลอดไฟฟ้าขนาด 50 แรงเทียนพร้อมทั้งอุปกรณ์ติดตั้งให้บ้านละ 1 ดวง ซึ่งการให้บริการน้ำและไฟฟ้าดังกล่าวทาง องค์การไม่ได้คิดค่าใช้จ่ายจากสมาชิกแต่อย่างใด

6. โรงเรียน องค์การ ฯ มีนโยบายและหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งโรงเรียน สำหรับบุตรธิดาของสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ กล่าวคือ เมื่อสมาชิกมีลูกหลานรวมกันต่ำกว่า 50 คน ก็จัดสร้างเป็นโรงเรียนชั่วคราวให้ ถ้าเกิน 50 คน ก็ของบประมาณสร้างโรงเรียนถาวร ส่วนครุภัณฑ์ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดส่งมาช่วยสอนให้ โดยรับเงินเดือนทางองค์การบริหารส่วนจังหวัด นักเรียนซึ่งเป็นลูกหลานของสมาชิกได้รับเครื่องแบบและหนังสือโดยไม่คิดมูลค่าจากองค์การ ฯ

7. ด้านการรักษาพยาบาล สมาชิกหมู่บ้านป่าไม้จะได้รับการด้านรักษาพยาบาลในยามเจ็บป่วยโดยไม่คิดมูลค่าใด ๆ โดยที่ทางองค์การอาจจะติดต่อขอให้ส่วนราชการ ส่งเจ้าหน้าที่อนามัยมาประจำหรือเป็นครั้งคราว ตลอดจนติดต่อขอให้แพทย์จากสถานพยาบาลกลางเข้ามาตรวจรักษา และให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ แก่สมาชิกด้วย

8. ร้านค้าสวัสดิการหมู่บ้านป่าไม้ เพื่อเป็นการช่วยเหลือสมาชิกที่มีรายได้น้อยให้ได้ซื้อของอุปโภคและบริโภคในราคาถูก และไม่ผ่านพ่อค้าคนกลาง ทางองค์การ ฯ ได้สนับสนุนให้มีการจัดตั้งร้านค้าสวัสดิการขึ้น ในรูปแบบคล้ายกับร้านค้าสหกรณ์ทั่วไป ซึ่งนอกจากสมาชิกจะสามารถซื้อของได้ในราคาถูกแล้ว สมาชิกยังได้รับเงินปันผลคืนด้วย สำหรับเงินทุนที่ใช้ในการจัดตั้งร้านค้านี้ ได้จากการรวมหุ้นของสมาชิก และองค์การ ฯ ยังให้ความช่วยเหลือโดยให้งานสวนป่ายืมเงินทროงไปจัดซื้อสินค้าที่จำหน่ายได้ ในวงเงินไม่เกินสวนละ 10,000 บาทอีกด้วย วิธีการดำเนินงานของร้านค้าสวัสดิการหมู่บ้านป่าไม้ในส่วนป่าแต่ละแห่งจะกระทำแตกต่างกันไปในหลายรูปแบบ เช่น

8.1 งานสวนป่าดำเนินการเอง

8.2 ตั้งคณะกรรมการระหว่างสวนและผู้ถือหุ้น

8.3 ผู้ถือหุ้นตั้งกรรมการดำเนินการเอง หรือตั้งสหกรณ์ดำเนินการ

9. วัดและสำนักสงฆ์ สมาชิกหมู่บ้านป่าไม้ขององค์การ ฯ ส่วนมากนับถือศาสนาพุทธ ดังนั้นเมื่อสวนป่าใดมีสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้จำนวนมากพอสมควร ก็จะรวมตัวกันสร้างวัดหรือสำนักสงฆ์ขึ้น เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับปฏิบัติภารกิจทางศาสนา โดยทางองค์การออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการก่อสร้าง แต่อย่างไรก็ตามการสร้างวัดหรือสำนักสงฆ์ดังกล่าวในสวนป่าต่าง ๆ จะต้องขึ้นอยู่กับความพร้อมและความต้องการของสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้เอง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาต่อความเป็นอยู่ของพระสงฆ์ในภายหลัง

ผลที่ได้รับจากระบบหมู่บ้านป่าไม้

1. ช่วยยับยั้งและลดการทำไร่เลื่อนลอยของชาวไร่

เนื่องจากการจัดตั้งหมู่บ้านป่าไม้ เป็นการนำชาวไร่ที่มีอาชีพเดิมในการทำไร่เลื่อนลอย และทำลายป่าเป็นส่วนใหญ่ ให้เข้ามาอยู่รวมกัน และจัดพื้นที่ให้ทำการเกษตรตามนัดตลอดไปซึ่งวิธีการนี้สามารถยับยั้งและลดการทำไร่เลื่อนลอยและทำลายป่าของชาวไร่ลงอย่างได้ผล

2. สร้างชุมชนในชนบทขึ้นใหม่

การจัดตั้งหมู่บ้านป่าไม้ขึ้นนั้น เท่ากับเป็นการรวมตัวของชาวไร่และชาวบ้านที่อยู่ในต่างสถานที่กันมารวมกัน เพื่อประกอบกิจกรรมตามที่กำหนดไว้ ซึ่งก็เท่ากับการก่อตัวของชุมชนเล็ก ๆ ชุมชนหนึ่ง ซึ่งอาจจะขยายใหญ่ได้ในเวลาต่อมา

3. ช่วยพัฒนาชุมชนให้มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น

เมื่อชาวไร่สมัครเข้าเป็นสมาชิกหมู่บ้านป่าไม้แล้ว ก็จะมีอาชีพของตนเองตลอดไป มีที่ทำกิน มีรายได้ประจำ นอกจากนี้ยังได้รับสวัสดิการบางอย่างซึ่งทางองค์การ ฯ จัดให้ ดังนั้นชุมชนที่จัดขึ้นในลักษณะหมู่บ้านป่าไม้จึงมีความเป็นอยู่ดีกว่าชุมชนอีกหลาย ๆ แห่ง

4. ช่วยเพิ่มผลผลิตจากป่าไม้ให้มากขึ้น

การจัดตั้งหมู่บ้านป่าไม้ เป็นการรวมตัวของผู้ที่มีความต้องการสอดคล้องกับองค์การ ฯ กล่าวคือ ชาวไร่ต้องการที่ทำกินโดยปลูกพืชเกษตร ส่วนองค์การมีความต้องการ

ให้ชาวไร่ช่วยปลูกและดูแลต้นไม้ป่า คังนี้เมื่อองค์การสามารถรวบรวมชาวไร่ตั้งขึ้นเป็นหมู่บ้าน
ป่าไม้ได้แล่นั้น ก็เท่ากับสามารถระดมแรงงานในการปลูกสร้างสวนป่า ซึ่งผลกระทบต่อมาก็คือ
รัฐจะมีผลผลิตจากป่าเพิ่มมากขึ้นนั่นเอง

5. ช่วยชะลอการหลั่งไหลของราษฎรจากชนบทเข้าสู่เมืองใหญ่

ในแต่ละปีราษฎรในชนบทมักจะพากันอพยพเข้าสู่เมืองหลวง เพื่อหางานทำ
เสมอ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้ชุมชนในเมืองหลวงแออัด และเป็นปัญหาให้รัฐบาลต้องหาทางแก้ไข
อยู่เสมอในขณะนี้ การจัดระบบหมู่บ้านป่าไม้ขึ้นจะทำให้บรรดาสมาชิกได้รับการช่วยเหลือในด้าน
ที่อยู่อาศัย การมีงานทำที่ต่อเนื่อง และสวัสดิการอื่น ๆ ลดความสนใจในการอพยพเข้าสู่
เมืองใหญ่ เพื่อหางานทำได้